

DSI-IV.7250.4728.2023

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 221 ze zm.), w zw. z art. 1 pkt 1, art. 2 pkt 9b, pkt 9e, pkt 11f, pkt 12a oraz art. 3b, art. 3d, ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE] prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą: [REDAKTOWANE] z siedzibą przy [REDAKTOWANE], reprezentowanej przez [REDAKTOWANE] prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: [REDAKTOWANE]

ORZEKAM

udzielić interpretacji indywidualnej w sprawie stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, poprzez:

1. nieuznanie stanowiska, że [REDAKTOWANE] prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą: [REDAKTOWANE] nie jest przedsiębiorcą obowiązującym do pobrania od 1 stycznia 2024 r. opłaty od użytkownika końcowego (klienta) nabywającego napoje lub żywność w opakowaniach, będących produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionymi w załączniku nr 6 ww. ustawy,
2. nieuznanie stanowiska, że [REDAKTOWANE] prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą: [REDAKTOWANE] nie będzie zobowiązana uwzględnić opłaty konsumenckiej na paragonie, rachunku za pojemnik na oliwę dostarczane do pizzy,
3. nieuznanie stanowiska, że [REDAKTOWANE] prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą: [REDAKTOWANE] nie będzie zobowiązana do wnoszenia pobranych opłat od użytkownika końcowego na rachunek bankowy marszałka województwa wielkopolskiego zgodnie z zapisami art. 3d ustawy, od pojemników na oliwę dostarczanych do zamówionej pizzy,
4. uznanie stanowiska, że [REDAKTOWANE] prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą: [REDAKTOWANE] dostarczając oliwę w pojemnikach oraz inne posiłki na wynos w pojemnikach wykonanych w

100 % z trzciny cukrowej wypełni ustawy obowiązek zapewnienia opakowania alternatywnego.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24 listopada 2023 r. (data wpływu: 24 listopada 2023 r.) [REDAKTOR] prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą: [REDAKTOR] z siedzibą przy [REDAKTOR], złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (zwanej dalej „ustawą produktową”), w zakresie:

- obowiązku pobrania opłaty wynikającej z art. 3b (zwanej dalej „opłatą końcową”) związanej z oferowaniem przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami lub oferowaniem napojów lub żywności pakowanej przez tego przedsiębiorcę w te produkty,
- uwzględniania „opłaty końcowej” na paragonie lub rachunku,
- wnoszenia pobranej „opłaty końcowej” na rachunek bankowy marszałka województwa wielkopolskiego,
- uznania, że dostarczając oliwę w pojemnikach oraz inne posiłki na wynos w pojemnikach wykonanych w 100 % z trzciny cukrowej Wnioskujący wypełni ustawy obowiązek zapewnienia opakowania alternatywnego.

Wniosek Strony dotyczył zarówno zaistniałego stanu faktycznego jak również zdarzeń przyszłych.

Zgodnie z informacją zawartą we wniosku [REDAKTOR] prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą: [REDAKTOR] jest przedsiębiorcą, który prowadzi jednostkę gastronomiczną oferującą swoim Klientom dania na miejscu oraz na wynos. Wnioskodawca oferuje m. in. pizzę na wynos w opakowaniu z papieru i tektury, a dodatkowo na życzenie klienta dołącza do zamówionej pizzy oliwę w pojemniku wykonanym w całości lub w części z tworzywa sztucznego wraz z wieczkiem. Pojemnik ma pojemność około 50-80 ml. Oferowaną oliwę klient może otrzymać jednego, dwóch lub trzech rodzajów. W takim przypadku oliwa jest nalewana do osobnych pojemników. Wnioskodawca przedstawił stanowisko, że nie jest on przedsiębiorcą obowiązany do pobierania od użytkownika końcowego „opłaty końcowej”, a tym samym doliczania „opłaty końcowej” na paragonie lub fakturze do każdego pojemnika wydawanego klientowi oraz wnoszenia przedmiotowej opłaty na rachunek bankowy marszałka województwa wielkopolskiego.

Uzasadniając swoje stanowisko Wnioskodawca powołał się na *Wytyczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych* na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (2021/C 216/01). Zdaniem Wnioskodawcy aby

pojemnik na żywność wchodził w zakres stosowania dyrektywy, musi spełniać wszystkie trzy kryteria, które mają zastosowanie do żywności w pojemnikach (kryteria określone zostały w części A pkt 2, części E sekcji I pkt 1 i części G pkt 1 załącznika do dyrektywy).

Wnioskodawca stoi na stanowisku, że oliwa do pizzy nie jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz nie jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia na miejscu albo na wynos. Zdaniem wnioskodawcy oliwa wydawana wraz z pizzą, jest dodatkiem smakowym do oferowanej pizzy.

Wnioskodawca zwraca również uwagę na dane zawarte w tabeli 4-2 w wytycznych do dyrektywy, w której to wskazano, że pojemnik objęty dyrektywą to „pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający sosy i produkty do smarowania pieczywa (np. musztardę, ketchup lub dipy)”. Wnioskujący zaznacza w wniosku, że oliwa nie będzie służyła w tym konkretnym przypadku do smarowania pieczywa. Wnioskodawca wskazuje również na następujący zapis w wytycznych do dyrektywy: „ Niektórych produktów w formie płynnej nawet jeżeli nadają się do picia (np. ocet, polewy w płynie, sos sojowy, soki cytrynowe, oleje jadalne, produkty wymagające przed spożyciem rozcieńczenia, takie jak likiery, soki, syropy czy koncentraty), nie spożywa się bezpośrednio z pojemnika lub wymagają one dalszego rozcieńczenia, zanim będą nadawać się do spożycia. Z tego powodu nie kwalifikują się one jako napoje na podstawie dyrektywy, gdyż nie konsumuje się ich ani nie spożywa pijąc”.

Podniesiono również kwestię opłaty wynikającej z art. 3k, ponoszonej przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ustawy, która to dotyczyć będzie producenta lub dystrybutora tego typu opakowań, a nie Wnioskodawcy.

Powyższe w ocenie Wnioskodawcy, oznacza, że [REDAKTOWANE] prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą: [REDAKTOWANE] nie jest podmiotem zobowiązanym do pobierania od klientów (użytkowników końcowych) opłaty za jednorazowe opakowania z tworzyw sztucznych na żywność opisaną we wniosku, a tym samym doliczania „opłaty końcowej” na paragonie lub fakturze do każdego pojemnika wydawanego klientowi oraz wnoszenia przedmiotowej opłaty na rachunek bankowy Marszałka Województwa Wielkopolskiego.

[REDAKTOWANE] prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą: [REDAKTOWANE] wystąpiła również z pytaniem czy dostarczając oliwę oraz inne posiłki w pojemnikach na wynos wykonanych z 100 % trzciny cukrowej od dnia 1 lipca 2024 r. wypełni ustawowy obowiązek zapewnienia stosowania opakowania alternatywnego.

Marszałek Województwa Wielkopolskiego udzielając interpretacji indywidualnej w przedmiotowej sprawie stwierdza co następuje.

Biorąc pod uwagę przedstawione stanowiska Wnioskodawcy w pierwszej kolejności zdefiniowania wymagają następujące pojęcia:

1. „Opłata końcowa” – zgodnie z art. 3b „ustawy produktowej” przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami

lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach

2. *Produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych* – w myśl art.2 pkt 9e „ustawy produktowej”, rozumie się przez to produkt, który jest w całości lub części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.
3. *Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegające zmniejszeniu stosowania* - do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania zgodnie z załącznikiem 6 do „ustawy produktowej” zalicza się:
 - a) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
 - b) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie;
 - c) w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Ponadto na szczególną uwagę zasługują zapisy *Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. U. UE.C.2021.216.1 z dnia 7 lipca 2021 r.)*. Niniejszy dokument określa kryteria pomocne m.in. w interpretacji czy pojemnik na żywność z tworzywa sztucznego wchodzi w zakres stosowania niniejszej dyrektywy.

Pojemnik taki musi spełniać wszystkie trzy kryteria:

- 1) Kryterium: żywność jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu albo na wynos:
 - Charakter produktów spożywczych znajdujących się w pojemniku na żywność: produkty spożywcze ogólnie nadające się do bezpośredniego spożycia to np. orzechy, kanapki, jogurty, sałatki i dania gotowane, owoce i warzywa.
 - Dołączenie lub przymocowanie do pojemnika na żywność jednorazowego użytku wykonanego z tworzyw sztucznych takich przedmiotów jak widelce, noże, łyżki i patyczki lub sosy. Brak takich przedmiotów nie powinien jednak sam w sobie wykluczać produktu z zakresu stosowania dyrektywy.
- 2) Kryterium: żywność jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika:

- Kształt pojemnika na żywność umożliwia lub ułatwia jedzenie znajdujących się w nim produktów spożywczych bezpośrednio z pojemnika, tj. wymaga tylko otworzenia.
- 3) Kryterium: żywność jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie:
 - Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożyć bez żadnego dalszego przygotowywania. Produkt spożywczy nie wymaga np. zamrażania, przyrządzania, gotowania czy podgrzewania, w tym smażenia, grillowania, pieczenia, podgrzewania w kuchenke mikrofalowej czy opiekania. Na przykład mycia, obierania lub krojenia owoców i warzyw nie należy uznawać za przygotowanie, a zatem czynności te nie są wskazaniem do wyłączenia z zakresu stosowania dyrektywy, gdyż można je z łatwością wykonać w wersji na wynos.
 - Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożywać bez dodatku przypraw lub sosów (chyba że są dołączone do produktu spożywczego), zimnej lub gorącej wody lub innych płynów, w tym mleka np. przed spożyciem takiego produktu spożywczego, jak to ma miejsce w przypadku płatków zbożowych (o ile odmierzona porcja płatków nie jest sprzedawana razem z dodatkowym pojemnikiem zawierającym porcję mleka) czy zup w proszku.

Oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 dyrektywy związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności.

Przykłady niektórych rodzajów pojemników na żywność, które można uznać za objęte zakresem stosowania dyrektywy lub wyłączone z tego zakresu przedstawiono w tabeli 4-2 wytycznych niniejszej dyrektywy. Zgodnie z tabelą takie opakowania jak:

- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający porcję gorącego posiłku,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający zimny posiłek,
- pojemnik na żywność wykonany z kartonu z wykładziną lub powłoką z tworzywa sztucznego, przeznaczony do umieszczania w nim gorącego lub zimnego posiłku,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający deser,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający warzywa lub owoce,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający przekąski takie jak orzeszki lub krakersy,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający sosy i produkty do smarowania pieczywa (np. musztardę, ketchup lub dipy),
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający warzywa lub owoce, które nie wymagają dalszej obróbki,

objęte są zakresem stosowania dyrektywy.

Jednocześnie, w tabeli 4-3 ww. wytycznych zamieszczono przykłady niektórych rodzajów paczek i owijek, które można uznać za objęte zakresem stosowania dyrektywy lub wyłączone

z tego zakresu. W katalogu paczek i owijek podlegających regulacjom dyrektywy wprost wymieniono m. in. paczki zawierające dodatek do potraw/sos. W wytycznych wprowadzono 2 kryteria pozwalające zakwalifikować dany produkt jako paczkę lub owijkę, tj. wykonanie z elastycznych materiałów oraz kryterium dotyczące opakowania zawierającego żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki. W wytycznych dyrektywy wprost zapisano, że „rozdzielenie między pojemnikami na żywność a paczkami i owijkami należy opierać na sztywności pojemnika. Do celów dyrektywy produkty spożywcze w sztywnych i częściowo sztywnych opakowaniach należy uznawać za pojemniki na żywność, natomiast produkty w elastycznych materiałach opakowaniowych należy uznawać za paczki i owijki. Elastyczne opakowanie oznacza, że zgina się ono z łatwością, nie łamiąc się. Takie same ustalenia stosuje się do przedmiotów niebędących opakowaniami, które są objęte zakresem stosowania dyrektywy. Opakowania niektórych produktów spożywczych stanowią połączenie sztywnego i bardziej elastycznego materiału (zob. lewa kolumna w tabeli 4-11), np. kanapka w sztywnym pojemniku z powłoką z jednego boku lub niektóre owoce lub przygotowana żywność sprzedawana na papierowych tackach i przykryta owijką z tworzywa sztucznego. W takich przypadkach obecność sztywnego materiału w opakowaniu powinna decydować o klasyfikacji produktu jako pojemnik na żywność.” Tym bardziej zatem pojemniki na oliwę o których mowa we wniosku Przedsiębiorcy, należy zakwalifikować jako pojemnik na żywność, a nie paczki czy owijki. A tylko paczki i owijki są wyłączone z katalogu produktów wymienionych w załączniku nr 6 do „ustawy produktowej”. Skoro zatem produkty wskazane we wniosku wypełniają kryteria produktów wskazanych w ww. załączniku nr 6 do „ustawy produktowej”, dotyczą ich regulacje art. 3b i art. 3d tej ustawy. W myśl powyższego, w ocenie tut Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego we wniosku należy uznać, iż [REDAKTOWANE] prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą: [REDAKTOWANE] jest podmiotem obowiązany do pobrania od użytkownika „opłaty końcowej”, a tym samym uwzględniania wymaganej „opłaty końcowej” na dokumencie sprzedaży (np. paragonie lub fakturze) oraz wnoszenia przedmiotowej opłaty na rachunek bankowy właściwego marszałka województwa.

Mając na uwadze w pierwszej kolejności katalog produktów wymienionych w załączniku nr 6 do „ustawy produktowej”, a dodatkowo *Wytyczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych*, oferowane przez Wnioskodawcę pojemniki na oliwę wykonane z tworzyw sztucznych, spełniają kryteria jakim powinny odpowiadać opakowania na żywność podlegające zakresowi stosowania dyrektywy.

Co prawda Wnioskodawca zaznaczył we wniosku, że oliwa do pizzy nie jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz nie jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia na miejscu albo na wynos, jednakże należy zauważyć, że oliwa wydawana wraz z pizzą stanowi część oferowanego produktu. Należy również podkreślić, że polanie pizzy oliwą dodaną do kartonu na pizzę w odrębnym pojemniku nie jest przyrządzaniem żywności,

ponieważ oliwę tą należy traktować jako część składową wydawanego posiłku, która będzie spożywana z pojemnika.

Odnosząc się do sposobu pobierania od klienta „opłaty końcowej” ustawodawca nie sprecyzował sposobu pobrania przedmiotowej opłaty. Art. 3b „ustawy produktowej” wskazuje jedynie na obowiązek pobrania opłaty przez przedsiębiorcę, natomiast art. 3d określa termin i sposób wniesienia opłaty – mianowicie w terminie do 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana, należy ją wnieść na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania.

Wnioskodawca chcąc zapewnić obowiązek dostępności opakowań alternatywnych w tym przypadku wykonanych z trzciny cukrowej powinien zwrócić uwagę na definicję produktu jednorazowego wykonanego z tworzywa sztucznego, zgodnie z art. 2 pkt 9e „ustawy produktowej” który to definiuje produkty jednorazowe wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone. Ponadto tworzywa sztuczne w art. 2 pkt 11aa „ustawy produktowej”, zostały zdefiniowane jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

Należy podkreślić, iż Podmiot wykorzystując opakowania wytworzone w 100 % z materiałów naturalnych, musi mieć pewność, że nie są to produkty wykonane z polimerów naturalnych, które jednak zostały zmodyfikowane chemicznie. W przypadku gdy opakowanie jest wykonane z polimerów modyfikowanych chemicznie, to opakowania wykonane z takich materiałów należy uznać, w świetle powyższej definicji, jako wykonane z tworzywa sztucznego, a tym samym podlegające regulacjom wynikającym z przepisów „ustawy produktowej”.

Tutejszy Organ, wydając niniejszą decyzję, zapoznał się ze stanowiskiem Wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie przedstawionym w piśmie z dnia 24 listopada 2023 r. i kierował się obowiązującymi przepisami prawa. Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Spółkę w ww. pismach stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Zgodnie z art. 34 ust. 5 ustawy – Prawo przedsiębiorców udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji.

Interpretacja indywidualna nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy, z tym że przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji indywidualnej ani daninami w wysokości wyższej niż wynikające z uzyskanej interpretacji indywidualnej.

Interpretacja indywidualna jest wiążąca dla organów lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy i może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania (art. 35 ust. 1 i ust. 2, ustawy - Prawo przedsiębiorców).

Mając powyższe na uwadze, Marszałek Województwa Wielkopolskiego orzeka jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Wielkopolskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia.

Zgodnie z art. 127a Kodeksu postępowania administracyjnego – przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Marszałka Województwa Wielkopolskiego. Z dniem doręczenia tutejszemu Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Decyzja będzie podlegać wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania, jeżeli w tym czasie wszystkie Strony zrzekną się prawa do wniesienia odwołania (art. 130 § 4 Kpa).

Za wydanie niniejszej decyzji, zgodnie z art. 34 ust. 6 oraz ust. 8 ustawy – Prawo przedsiębiorców, wniesiono opłatę w wysokości 40,00 zł za każdy wniosek (łącznie 80,00 zł) na rachunek Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu - PKO Bank Polski Poznań rachunek nr 45 1020 4027 0000 1202 0049 5580.

Otrzymują:

[Redacted signature area]

2. Aa (EZD)